tüddis, wöttis siis kindla nou, ennast korraks ärra=pua. Selle tö tarwis toppis ta wannad ohja nörid poue ja läks metsa. Öuneks leidis warsi hea nõunusa oksa pu, astus allumisse oksa peäle, siddus ohjad üllemisse oksa külge kindlaste kinni, heitis hasa kaela, tö tehtud, lasseb ennast rippu. —

Kui pea önnetus tulleb, mees olli raske, köis wanna, köis katkes katki. Simmo plartsatas keige kraniga üllewelt mahha, köht läks lahti, wiimne taggumine jalg jäi käsarasse külge alla, arwas assemelt ärra ollewad, kurgo kidda kehheles ja wallutas kurjal kombel. Ennast pöllile aeades pru=kis ta paar parragust sanna kõwwadust ja ütles: Se ja teine tont wõtko need sandid asjad Ma peäst ärra, kui pea nende läbbi woib önnetus tulla? kas wäna kondid katki, kui pea woiks sedda ka surma sada? äh, sandid asjad! — Sül=litades hakkas mees omma willetsa terwisega koco pole kippuma. — Kui ta pärrast polle ärra sur=nud, siis ellab tänna weel. —

Mitme sugust rido kärra,
Juhtub ilmas iggal pool,
Tüdditab kül wimaks ärra,
Kui on pudo waimo sool.



Näte, kuida waene Simmo
Keige ennam kimpus on,
Wimaks waewab wina himmo,
Seälgi pudub temmal' on.

Mis weel maitsab ilma ello,
Selle halli taewa al,
Kui on järgest jänno wallo,
Jaak ei anna wina tal'.

Naeste rahwas naero pärrast
Ka ei mitta temma ees,
Nälja häddas, ride pärrast
Naene lapsed silma wees.

Teo orjus, kubja kurjus,
Keik nüüd kokko koggumad,
Kui saaks olla kord weel purjus,
Eht siis murred laggumad.

Keikis poles pudub önne,
Ei sa ennam eddasi,
Seäl on waene Simmukenne
Mele heitnud taggasi.

Tahhab end kord ärra pua
Katseks, kuida maitseb se,
Eht saaks ne ello lua,
Agga, se on wallo tee —!

Köie tiit läks hätkist katki,
Simmo kuttus armoto,

, lk. 33